

Noneta. Demà dia 7. Els anys ja que a pare ens deixà!! Com passen, semblen
talment que era ahir i el veig com si el tingues davant. Ell fou tot bondat
Ah! Com supiria ara, ell que no podia passar dos mesos sense veure'm i quan
St. Medard, 8-3-40

veia d'alegria no podia amagar la llàgrima. Tu no el coneixers, Eren que
Maria neva: Abans d'ahir vaig rebre la teua estimada car-
teta del dia 4. Aquell mateix dia te'n havia depositat una a la bui-
tia. Adjunt a la teua hi travava la carta de la nena de Vilanova
i la postal de la tia.

Poc pot precisar-se pel que diu la nena si la retornarà a Espanya
o no. Jo creia que ja hi era, fins hi tot em tallen pel magi com
si m'ho haguessis dit molt abans. Segurament que si que la portaran
allà, ja que el Decret del 13 de gener ho precisa així per tots els menors
que tinguin llurs pares allà.

Y que, neneta neva. Estaràs com pendent del coneu, veritat? Jo
quan quan el Camp cap el tard sempre penso que puc trovar-hi al-
guna sorpresa bona ja una carta de Paris precisant, etc, etc. Si la cosa
marxa ben poquet em queda d'estar així. Forme a parlar i et reveses
amb la meua idea de buscar-te treball per ací. Jo crec que el millor
ara és esperar ja que no s'ho val la pena si la cosa rutlla. Si hi
hagués alguna nova suspensió allavors si que em bellugaria i parla-
ria. Després de tot tindriem l'avinentesa de veure'ns no's sorint i
jo crec que d'ad hoc no em seria difícil adquirir permís per a sor-
tir per ací, ja que treballa a les ordres d'un tinent i crec que m'apreien
ja i si li plantejés, no crec hi trovaria obstacle. Això ho guardo per
si vinguessis. Ara no m'importa el permís per aquests voltants, m'és
si en donen jo no en vull; perquè? 7'aroneixes com una ostra.

E'hauria estimat com una filla més. Entre disgustos ell somreia sempre. Tenia gran
en nosaltres tots els il·lusions de la seva vida. La mort li evità disgustos com el de la
pèdua d'un parent i ara m'ens i exili i nostre. Segur que no ho hauria sobreviscut.
Reverent i honorem la seva memòria.

En fi, veneta meua, esperem a veure que diuen de París.

Adjunt hi trobaràs una carta pel Ramon de Barcelona.

Augadeixi uns mots de condol. Per exemple: "Recibid todos mi más sentido pésame y mis votos de prosperidad y salud para el presente".

Qualcom així. Ells estimaran veure la teua lletra.

Y que vols que et conti més? Ben poquetes coses que dir-te.

Aci res d'extraordinari succeïx. Ah! Una cosa se'm oblidava. Esperaré que de París precisin quelcom. Si la cosa de sortida va per llarg fare una sollicitud al Prefet d'aquí demanant-li ni'autoritzi entrar al teu departament. Quan l'ha faci ja t'ho diré i allavors la Mané podria anar a la Prefectura interesant-se per tal que ni'enviïn l'autoritzió. Una vegada la tinguis demanarien el permís per els 6 dies que dones, com a màxim i per aconseguir-ho faria interveindre al Girant. De moment res, ja que si tinguessim de sortir d'aquí tres setmanes o bé un mes no s'hi val la pena ja que entretot tardaria aquest temps. D'acord, no coseta meua?

Y sempre ben teu, dedicant-te les millors hores del treball i de cans. Si veneta meua, serem felices perquè el nostre amor ha vençut ja la llarga separació i perquè entre els dos hi ha aquella compenetració que lliga les ànimes i les fa una sola. Soc felis pel teu amor. Sense ell no valdria pad la pena de suportar tanta misèria. Ara no, vull viure perquè tu m'esperes, i la vida em reserva les seves millors hores. He passat uns dies ben tristos al no tindre notícia de París. Ara Forna la llum de l'alliberació i això em reconforta no poc. Faré punt ja que inclouí la carta i el envelop pel Ramon. Dimeu-me i'excusé també llargament.

Uns petons i abraçades del sempre ben teu Pepe